

БОРБА®

Бачковският манастир

Никога не ще забравим!

Уважаеми редактори и журналисти от издателство “Борба”,

С интерес следим всяко издание и сме съпричастни на всички пострадали от комунистическия режим. Ще бъдем благодарни да продължите нашия абонамент. Изпращаме нашето скромно дарение и кратко описание на кончината на нашия баща и дядо, което ще наречем “Още една жертва”.

Ваш: *Даниел Божков, Сакраменто, САЩ*
майка: *Божидара Кирилова Кънчева*

Годината е 1944. Градът – Шумен. Студен декемврийски ден. Баща ми Кирил Кънчев имаше книжарница. Една събота сутрин, в 5 часа, силно хлопване на външната врата ме събуди. Милиционери и войници с червени ленти на ръкавите, около петима души общо, обявиха, че ще правят обиск, за да търсят скрито оръжие, и отведоха баща ми в затвора. Около два часа им отне да обърнат къщата наопаки, но баща ми го задържаха. В понеделник сутринта извикаха майка ми във военната болница – затворническият отдел, за да прибере тялото на баща ми. Имаше приложен смъртен акт с мъглявото обяснение, че е починал от “гноен перитонит”.

Бях 10-годишна по това време, но още помня, че майка се опитваше с цветя да крие насинените до черно кръстосани ръце...

След това гонения, ликвидиране на книжарницата, клевети, преследване, изселване, съдене... Обичайните похвати на комунистите.

Принудени бяхме да емигрираме. От 20 години живеем в Калифорния.

Божидара Кънчева – Во Kyril

Уважаемо семейство Божкови,

Шестдесет години изминаха отъ черния, въ най-новата ни история, септември 1944 г. Тогава комунистическият Съветски съюз обяви война на България, войските му навлязоха въ отечеството ни, завладяха го безъ пушка да пукне и подариха властта на побратимите си въ България – комунистическата партия. Подъ тяхна – на окупатора, закрила овладеликъ властта комунисти започнаха масовъ тероръ надъ народа и съ нищо неоправдани убийства на гражданци, използвайки средства и методи, на които и срѣдно-вѣковната инквизиция би завидяла.

Това не трѣбва да се забравя!

Когато отново се връщаме и отваряме тази страшна септемврийска страница отъ най-новата ни история, неубедително звучатъ упрѣците на нѣкои, че го правимъ, за да възбудимъ мѣстъ у още живите жертви на комунистическия тероръ или у техните наследници. На звѣрствата имъ ние не искаме и нѣма да отговоримъ съ звѣрства. Варварството не е нашъ, а техенъ патентъ, особено когато цѣлата властъ е въ техни ръце.

Днесъ, 18 години следъ снемане на еднопартийната, диктаторска, тоталитарна комунистическа властъ въ България, тези, които тероризираха, измѣчваха и убиваха въ продължение на 45 години (1944-1989) народа, и техните синове и дѣщери сж отново разпоредители съ властта и показватъ вълчите си жѣби.

Затова на страниците на списание “Борба” **непрекъснато даваме изразъ на мѣката на хората**, които все още търсятъ гробовете на своите близки – отвлечени, звѣрски измѣчвани и умъртвявани отъ комунистическите банди. Съ това искаме да поддържаме будна бдителността на обществото, да не се поддава на лукавите словоизлияния на комунистите – облекли се въ демократични одежди, защото задъ всѣка тяхна дума и действие въ полза на демокрацията прозира скритиятъ имъ стремежъ за овладѣване отново на цѣлата властъ.

Поколѣнията дори и на опитомения вѣкъ си оставатъ вѣлци!

Благодаримъ ви за писмото!

Пишете ни пакъ!

БОРБА

Никога не ще простим!

БОРБА

BORBA

ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕНЪ СЪВЕТЪ НА БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, Инк.

Published by the Central Executive Board of the Bulgarian National Front, Inc.
P.O. Box 46250, Chicago, Ill. 60646

www.bnfront.com

+Д-ръ Иванъ Дочевъ – основателъ
+Д-ръ Георги Панриковъ – редакторъ

Редактура комитетъ

Година 57, брой 1

Книжка сто седемдесетъ и пета

Януари 2008

Bulgarian National Front, Inc.

Founded 1947

PRESIDIUM

President

Alex Darvodelsky, Dipl. Ind.
USA

Vice president

Gosho Spassov
Bulgaria
Miro Gergov
USA

Secretary-Treasurer

Borislav Borissov
USA

Members

Jordan Ganchovski
USA
Jeko Jekov
Bulgaria
Emil Atanasov
Bulgaria

Controlers

Ivan Todoroff
Stefan Maltchev
Zdravko Danailov

BOARD OF DIRECTORS

† Pano Saraydarof
Australia
George Tscharaktschiev, Dipl. Ing.
Germany
Peter Petrov
Australia

WORLD CENTRAL COMMITTEE

† DR. IVAN DOCHEFF
Honorary President – 1981
DR. JAMES VELKOV
Honorary President – 2004

Incorporated in the State of New York
November 7, 1958
Non Profit Organization

Illinois 23307, November 16, 1962
Federal Tax Exempt #36-3208582
I.R.S. Sect. 501-State of Illinois 1987
Trade Mark Registration "BORBA"
N.Y. 38R-11031, November 20, 1967

Mailing Address:

P.O. Box 46250
Chicago, IL 60646, U.S.A.

Проект

Окръжно

До господа членоветѣ на Централния управителенъ съветъ (ЦУС) на Българския националенъ фронтъ, Инк. (БНФ, Инк.), председателитѣ на клонове и членоветѣ на организацията

Драги съидейници,

Съ настоящото Окръжно ви съобщаваме, че презъ 2008 година трѣбва да се проведе XXXI редовенъ двугодишенъ конгресъ на Българския националенъ фронтъ, Инк.

Президиумътъ се допита до уставно имащитѣ право членове да участватъ въ него като делегати, за предпочитанията имъ, за времето и мѣстото на провеждането му и за проблемитѣ, по които, спорѣдъ тѣхъ, той би трѣбвало да вземе отношение.

Отъ полученитѣ писма съ препорѣжки, обаждания по телефона и електронната поща стана ясно, че предпочитанията на мнозинството сѣ той да бѣде проведенъ въ САЩ, Чикаго, презъ пролетѣта на 2008 година.

Вѣпроситѣ, които членовеѣ на БНФ биха желали да намерятъ мѣсто въ дневния редъ на конгреса, се групиратъ около:

– **Издигане върховенството на закона и ефективността на съдебната власт на най-високо отговорно ниво**, за да бѣдатъ тѣ гарантѣ за демократичното развитие на Бѣлгаиря.

– **Анализъ на взаимоотношенията на БНФ, Инк., съ съществувашитѣ политически сили въ Бѣлгария**, имащи програми, близки до тази на БНФ, и възможноститѣ тѣ да се разширяватъ съ огледъ оказване на влияние за създаване на най-благоприятна срѣда за прогреса на бѣлгарския народъ.

– **Твърдо противопоставяне на развивашитѣ се тенденции за реставрация на комунистическитѣ порѣдки** въ новитѣ политически условия.

– **Активно съдействие** на БНФ, Инк., за продължаване на развитието и утвърждаването на гражданското общество като форма на корективъ на управляващитѣ срѣди.

– **Противопоставяне** на негативнитѣ явления въ социалния и политическия животъ, поставящи си за целъ да отклонятъ пѣтя на Бѣлгария отъ европейското развитие.

– **Подобряване и реформиране** на качеството на образованието, здравеопазването и социалния статусъ на гражданитѣ, така че тѣ да бѣдатъ издигнати въ водещи управленски приоритети.

– **Стратегическа задача на БНФ, Инк.**, въ следващия отчетенъ периодъ е да съдейства за запазване на достойнството на бѣлгарскитѣ граждани като продължители на дѣлото на народъ съ славно минало, обещаващо настояще и перспективно бѣдеще.

– **Да сѣдѣйства за запазване на националния суверенитетъ** на бѣлгарската държава въ рамкитѣ на Европейската общностъ.

– **Препорѣчва на БНФ, Инк.**, да бѣде неотклонно на фронта на борбата съ отрицателитѣ явления въ обществения и политическия животъ, да противодейства на корупционнитѣ нагласи и политическия ницизмъ, обхваналъ властимащитѣ, да се борятъ срещу растящото етническо напрежение, злоупотребявайки съ идеята на национализма.

Вземайки предвидъ горнитѣ пропореѣжки, Президиумътъ на БНФ, Инк, реши:

Свиква на заседание XXXI редовенъ двугодишенъ конгресъ на организацията въ Чикаго, САЩ, презъ априлъ 2008 година.

Точната дата и мѣсто на провеждането и дневния редъ ще бѣдатъ съобщени на клоновитѣ ръководства въ уставно предвидения срокъ.

За Бѣлгария!

Чикаго, САЩ, декември 2007 г.

Президиумъ на БНФ, Инк.

Важно!

Важно!

Важно!

Уведомяваме членовеѣ на Бѣлгарския националенъ фронтъ, Инк., читателитѣ на сп. “Борба” и гражданитѣ, които кореспондиратъ съ насъ, че новиятъ ни адресъ е:

BNF – BORBA, P.O. Box 578, Central Post Office, Bulgaria, Sofia

Настоящиятъ адресъ: BNF, P.O.Box 46250, Chikago, ILL., 60646, USA, може да се използва най-късно до февруари 2008 г.

Запазватъ се адреситѣ ни за САЩ и Бѣлгария, както следва:

Bulgarian National Front, Inc., 708 Florence, Park Ridge, ILL. 60068, Chicago, USA

BNF – BORBA, 21 Alabac Str., 4470 Belovo, Bulgaria, G. Slasov

Президиумъ на БНФ

Име, заздравило безсмъртието си (160 години от раждането на Христо Ботев)

На 6 януари 1848 г. в Калофер се ражда Христо Ботев – име, заздравило безсмъртието си, което българинът произнася с гордост и с обич. Христо Ботев – писателят, публицистът, журналистът, революционерът – борецът за свободата на своя изстрадал народ и родина. Христо Ботев – геният на една епоха. Епоха на национално робство, на небивал в човешката история гнет, епоха на безкрайни мъки и страдания, епоха, насочила се към унищожаването на една нация с творчески сили и възможности и откъсването ѝ от културното развитие на човечеството. Робство, чийто край, когато Ботев се ражда, все още не се вижда. Животът на Ботев е твърде кратък – само 28 години, но е живот-борба. Написаното от него в писмото му до Т. Пеев ясно говори за това: “Аз ще направя ръцете си на чукове, кожата си на тъпан и главата си на бомба, пък ще да изляза на борба със стихии” (1868 г.). Изживява тежки моменти. Баща му гаскал Ботьо Петков умира. Семейството изпада в унизителна бедност, брат му Петър – неподвижен. Другият му брат Кирил – ученик без възможности за издръжка, майка му нерядко се обръща към сродника си Найден Геров за помощ. Ботев е душевно разкъсан между нуждите на семейството и дълга към Отечеството. Прибира ги при себе си в Румъния, където всички изживяват унизителни моменти на бедност. С мъка Ботев споделя: “Живея съвършено бедно – гладувам, грехите ми групи се събраха и мене ме е срам да изляза дено на улицата...” Затова в най-ранната си младост изплаква мъката си: “Мойта младост, мале, зелена съхне и вехне люто язвена”, “аз веч тлея”, “мойта младост слана попари”. Ботев не се отчайва, а свързва страданията с борбата, с неизбежната, упорита, всеотдайна борба за свободата на Родината. Без колебание, без празни илюзии и обещания се отдава на тази борба. Оптимизма на неговия мироглед виждаме в поезията му, в делата му, в неговия жизнен подвиг, който го направи “гений на една епоха”. И не ни изненадват думите на англичанката Хенриет Лесли, която през 1928 г. пише в творбата си “Там, дето Изток е Запад”: “Много имена светят в славната история на България, но за този многострадален народ няма по-голям нравствен капитал от Априлската епопея и геройската смърт на великия поет Христо Ботев и неговите безсмъртни момци. Техният героизъм роди Шипка! Българският народ трябва да пази и да се гордее с това свое невероятно достойнство!” И ние го пазим и се гордеем с него, отбелязвайки през 2008 г. 160-годишнината от рождението му. И сме благодарни и признателни, че имаме Христо Ботев.

Елена Вачева,
Хасково

Актуално

Минка Гатева,
Пловдив

Вятърът на промяната

Стената в Берлин, която отделяше два свята, рухна през 1989 г. От нея мнозина си взеха тухли, камъни, камъчета за спомен. Това говори много. Ужасен спомен, спомен за стотици хиляди погубени невинни жертви. Спомен за убити синове на старци, баби и бащи, на майки с деца на ръцете или в утробата. Може ли да бъде спомен този ужас? Този кошмар, който като че ли не е прекъсван.

И тогава беше скрито. Къде потайно, къде явно научавахме в страха си нещо от това, което с ужас знаехме. Знаехме, че имаше интернирани. Но защо, къде са лагерите – никой не смееше да попита. Страх сковаваше мисълта, живота и речта на хората. Знаехме ли Ловеч, Скравена, Белене и стотици още места, където будната съвест на България, нейните синове и дъщери гинеха под бича на комунистическия терор?

Ние продължаваме да живеем и сега в по-малко страх, но все така около нас е същото.

Какво промени вятърът? Този, студеният от Изток, който задуха на Запад и от комунистически стана капиталистически.

А ние все така стоим и си мечтаем за синята вълна, за сините знамена, за всичко хубаво на този свят, за въодушевените лица, за многоочаквани промени след избори – 1997, 2001 година... Мечти, мечти, мечти... Усмивките изведнъж изчезнаха от лицата на хората и като че ли самите хора се промениха и започнаха да се ругаят, да се плюят, да се обвиняват... Защо? Защото източният вятър донесе илюзорна промяна. Днес, 18 години след нея, се чества "Альоша", съветския войник, чийто ботуш 45 години бе стъпил

на врата на българския народ. И това ли само? Червената звезда отново битува не във въздуха, а на тържествените чествания. За тях от Виена пристигна гругарката Дража Вълчева, бивша партийна секретарка от областен мащаб, за да ни каже "какво си мислим". Не сме ли разбрали, че те (альошовците) не могат да изчезнат току-така, защото са вечни? А може и да е така, след като шеф на протокола на пловдивския кмет е не друг, а синът на активен борец срещу капитализма, племенник на партизанин от отряд "Антон Иванов", така нареченият "Зъбчето". Партиен секретар на "Балкантурист", служил в разузнаването на ДС, бивш директор на хотел "Новотел", съден за злоупотреби с парични суми. А да не говорим за злоупотребите спрямо приближените си, колегите и жените в живота си. Личност, за която не може да е важен "партийният повик": "Човек, това звучи гордо." Вярно е, той владее перфектно руски и френски език. Къде ли ги е учил? Вероятно с някои груги в школата в Симеоново, които като партията столетница се промениха, явно само външно, запазвайки комунистическото си съдържание, като бившия президент Желю Желев.

А ние стоим със замръзнали усмивки и чакаме да си отиде комунизмът. Това не е призив за разчистване на сметки. Това не е заплашване. Това го изисква справедливостта. Това е пожелание за идващо време за възмездие.

Декември 2007 г., Пловдив

Защо народът тъне в мизерия

Кирил Костов

Отговорът най-обобщено казано е, че вече 63 години държавата се управлява от комунистите. А е известно, че комунистите не са хора, които изграждат – те само консумират създаденото от други. Бил съм главен счетоводител на голямо предприятие и 17 години финансов ревизор. И смятам, че причините за боксуването на икономиката ни са много, но главните са: **първо**, икономическата политика, провеждана от комунистите, е неправилна, порочна; и **второ**, в България няма нормална пазарна икономика, каквато е в западните държави и каквато беше у нас преди 9 септември 1944 г.

По първия въпрос. Известно е, че държавата е добре, когато има условия за растеж на икономиката, т.е. за разширяване на производството и услугите, а да се постигне това трябва да има кой да изкупува произведеното – тоест да се осигури реално нарастване на доходите на населението. Бедата е, че управляващите комунисти не се съобразяват със своята икона Маркс, който е казал, че без потребление няма производство. Напротив, не само че замразяват реалните доходи, но ги и занижават, като увеличаването на пенсиите и заплатите не покрива растежа на цените и инфлацията. От друга страна, не изпълняват и основното си задължение като държава – да защитава гражданите си от насилие и грабеж, което стана всекидневие. Монополите и спекулантите крадат, а държавата не се намесва. Това е много важно за икономиката, защото не само се ощетяват гражданите, но и пазарът се лишава от тези пари. “Топлофикация” краде, като не загрява достатъчно подаваната вода. Налага се да се източва литър-два, а понякога и цели кофи студена вода, която се плаща като подгрята. Потребителите се ощетяват тройно, защото освен на “Топлофикация” тази вода се плаща и на “Софийска вода” и от горе, като ка-

чулка, два пъти ДДС. От тези откраднати пари се лишава и масовият пазар. А “Софийска вода” ограбва потребителите, като ги принуждава да сменят годни водомери с нови. Жалко е и това, че хазартът стана държавна политика. Преди 9 септември 1944 г. имаше само държавна лотария и държавата съществуваше нормално. Като дойдоха комунистите на власт, я спряха за известно време с обяснение, че се ограбва народът. Да, ама не – след дълго време тихомълком пак я разрешиха; после бинго, томо, за да се стигне до днес, когато държавата вече се владее от хазарта, и то под покровителството на комунистическите управници. Така държавата, която разчита на приходи от комар и неоправдано увеличава данъците, таксите, цените на стоките, е обречена. А какво да се каже за замразените милиарди левове, като резерв и излишък на бюджета, изсмукани от празните джобове на бедността, с които е обезкървен пазарът? При богатите държави такова действие няма да се отрази на пазара и икономиката, но при народ с ниски доходи е пагубно за пазара и икономиката. А това е престъпление. Един разумен икономист и добър стопанин няма да го допусне. Министър Орешарски не позволява тези средства да се използват за увеличение на пенсиите. Защото цял да се наруши външнотърговският баланс, тъй като пенсионерите щели да купуват вносни стоки!? Налага се да се обясни на този министър по-подробно, за да разбере, какво ще стане с тези пари, ако се дадат на пенсионерите. Какво става с водата, която се изсипва на закадяло гърбче или в саксия? Водата моментално се поглъща. Така и дадените на пенсионерите пари моментално ще е вляят, и то на вътрешния пазар, защото пенсионерите са гладни и на пазара търсенето ще се увеличи. Известно е, че както въздушното пространство не търпи вакуум,

така и икономиката не търпи празно пространство, т.е. производството ще започне да произвежда повече, ще се разширява, ще се наеме повече работна ръка и в крайна сметка отчисленията за бюджета ще се увеличават. Именно това е правилната икономическа политика, каквато е в западните държави, а не да се разчита на увеличаване на данъците, таксите, цените.

По втория въпрос. В България няма нормална пазарна икономика като в западните държави. Аз съм ветеран. Уволниха ме в началото на 1945 г. Записах се студент в тогавашния Свободен университет. Старите професори още не бях изгонени. Ето как ни обясняваше какво е пазарна икономика високоерудираният професор Добрев. При пазарната икономика цените се формират по основния икономически закон за търсенето и предлагането. Държавата не се намесва и не допуска други лица и организации да диктуват цените. Печалбата се намира от по-голям оборот, а не от монополно завишени цени. Това води до стремеж за набиране на повече клиенти, което се постига с намаляване на цените, а не с увеличаването им, т.е. в сила е конкуренцията. Самата пазарна икономика регулира взаимоотношенията търговия-клиент и няма нужда от специален закон за това, както предлагат някои пишман икономисти. Изключено е търговец да мами и краде, защото неизбежно ще фалира, поради това, че клиентите ще избягат.

А как е устроен българският пазар? Ясно се вижда, стига човек да иска да го види. Масовият пазар в България обхваща основно следното: разходите за бита, лекарствата и храната, и то за зеленчуци и плодове. Това съдържа потребителската кошница на бедността. Битовите услуги – отопление, електрическа енергия, вода са твърд монопол. Лекарствата – цените организирано и неоправдано постоянно нарастват, тоест и тук властва монополът. Няма и следа от конкуренция, т.е. никой не занижава цените. Хранителните стоки, които се ползват от бедността, т.е. масовият пазар, се владее

от силови групировки, спекуланти, които определят изкупните цени от производителите (силно занижени) и ги предлагат по пазарите силно завишени, като силово не допускат конкуренция. **Налага се естествено въпросът защо икономистите не виждат това? Отговорът е, че България вече 63 години се управлява от комунистите, които нямат грижа за народа, а за собственото си благополучие.** Управляваха половин век при социализма, без да им пречи СДС, а държавата фалира, което призна и техният президент Петър Младенов. А какво стана всъщност? След 9 септември 1944 г. избиха така наречените чорбаджии, предимно селски труженици и дребни индустриалци, и те станаха чорбаджиите. Но не дребни, а милионери. След 10 ноември 1989 г. официално два пъти управляваха; държавата пак банкрутира, а те богатееят. Сега пак са на власт – държавата затъва. Как така след Освобождението управниците извадиха България от пепелищата, създадоха просперираща държава за 66 години, а комунистите за 63 години три пъти я докарват до банкрут и богатееят? А как станаха милионери? След 9 септември 1944 г. извършиха най-голямото престъпление – направиха всичко държавно, в това число и земята, вследствие на което унищожиха селското стопанство. Ако не бяха одържавили земята, хората нямаше да напуснат селата и сега нямаше да има пустееща земя. С одържавяването и премахването на частната собственост стане и друго, с не по-малко отрицателно последствие. Хората се изродиха, нагласите им станаха други. Известно е, че средата, в която живее човек, формира характера му. Така при частната собственост се изграждат черти като работливост, пестеливост, предприемчивост, а при държавната – незаинтересуваност, безразличие, симулиране, подмазвачество и най-лошото – крадливост. Сега управляват държавата хора, израснали при държавна собственост, а на възловите места във всички отрасли са комунистическите отрочета. Какво може да се очаква

от тях – израснали в охолство, на които нищо не е отказано, получили са дипломи от престижни учебни заведения и настанени на водещи места, независимо от това дали могат, или не. Затова хаосът е навсякъде, не само в икономиката. И това може да се обясни, като се отговори на въпроса: **Могат ли хора, възпитавани да мразят капитализма, сега да го изграждат?** Очевидно не могат. Проповядват грижа как да направят хората богати, а младите бягат от страната. При това положение може да

се каже само “Боже, пази България!” България с нейните прекрасни природни дадености и работлив народ е най-бедната държава в ЕС. Ами как няма да е, когато вече 63 години комунистите владеят и икономиката, и управлението?! Вълкът си сменя козината, но нрава – никога. Какво трябва да се направи, за да се нормализират икономиката и държавата по западен образец? Най-напред да е обединят всички сили отгъсно в името на спасението на България, като комунистите не се допускат повече до властта.

Другите за нас

Пастор д-р Йоахим Гаук

ДС – най-престъпната структура на комунистическия режим

Архивите на комунистическата Държавна сигурност в България са мястото, където са регистрирани престъпленията на комунистическия режим, авторите и жертвите им.

Разкриването им е от важно обществено значение не защото се цели наказание на засегнатите, а защото лица, ангажирани в миналото със сътрудничество с ДС, са податливи на манипулации и промъкналите се до високи съвременни постове ще провеждат решенията на свои бивши началници от ДС.

ДС е най-престъпната структура на комунистическия режим. Наричана е “мечът на революцията” и за ръководно правило ѝ служеха думите на Дзержински: “Когато врагът не се предава, той се унищожава.” Стотици хиляди хора стават жертва на репресивните методи на ДС и други хиляди

станаха морална жертва като доносници срещу своите съграждани, близки и колеги.

ДС започна с четири отдела – разузнаване, контраразузнаване, архив и снабдяване и непрекъснато се реорганизира и разширява обхвата си. Още през 1951 г. има 15 отдела, а през 1954 г. вече е мощна институция с 10 управления, всяко с много отделения. Във всяка сфера на човешката дейност се създава и “управление”.

За тяхната дейност няма ограничения. ДС се занимава и с нелегалната международна търговия с оръжие, цигари и алкохол чрез свои фирми, регистрирани в Лихтенщайн, взима пари от евреите, за да ги пусне да заминат за Израел.

Във всички бивши комунистически държави се поставя въпросът за разкриване на досиетата на ДС, за да се предпазят от

вредителството на зависими от миналото си доносници и агенти на комунистическите репресивни органи.

Прецедентът за разкриване на досиетата на политическата милиция, известна като Държавна сигурност, беше създаден от източноевропейските страни, които бяха по-напред в декомунизацията си от България.

Разломът на комунистическия блок започва на 9 ноември 1989 г., когато беше разрушен позорът на СССР – Берлинската стена. Това тури край на куклената държава ГДР. В нея населението беше държано в покорство чрез репресиите на тайната полиция “Щази”. Ненавистта срещу “Щази” беше толкова силна, че на 15 януари 1990 г. разгневени граждани нахлуха в централата ѝ. Под натиска на изтерзаното от “Щази” население източноевропейските диктатори наложиха на Бонското правителство да приеме през 1992 г. “Закон за отваряне на досиетата на Щази” и създаде финансирана от държавата служба за разкриване на досиетата начело с пастор Йоахим Гаук. За да “бъде историята прочтена докрай”, всеки засегнат получи правото си да прочете досието. Законът предвижда лустрация за агентите за срок от 15 години, удължен от Бундестага с още 5 години.

Терминът “лустрация” се създава в Чехословакия. Произлиза от латинската дума *lustratio* – очистване чрез жертвоприношение. Във всички страни лустрацията предвижда агенти, доносници, висшите кадри на комунистическите партии и авторите на индокринацията на комунистическите теории да бъдат лишени за известен период от време да заемат служби в държавата, публичната дейност, дипломатическия корпус, съдебните инстанции, войската, медиите. Всеки получава правото да си види досието. Когато Чехословашката република се разпадна на две държави – Чехия и Словакия, лустрационните мерки продължават и в двете. Както през 2000 г. в България Народното събрание прие Закон за обявяване на комунистическата

партия за престъпна организация, така в Чехия през 1993 г. се приема Акт за противозаконния характер на комунистическия режим. Създава се и Управление за събиране на документи и разследване на комунизма за времето от 1945 до 1989 г. През 1996 г. чешкият парламент приема Закон за лустрацията, а през 2000 г. се създава Институт за националната памет, в който да се пазят архивите на ДС.

Аналогични мерки предприема и Словакия. Те обхващат освен социалистическия период от 1938 г., когато Словакия става независима държава начело с монсиньор г-р Йозеф Тисо, а на окупирания от Германия чешка територия се създава германският Протекторат Бохемия-Моравия.

Унгария въвежда лустрацията през 1994 г., а две години по-късно досиетата се предават за съхранение от нарочен институт по история. Има данни, че преди отварянето на досиетата са унищожени 100 от тях. Особено току е, че се разследва гали сътрудничеството с ДС е доброволно, или насилствено.

В Полша, където профсъюзът “Солидарност” пръв пропука монолитния съветски блок, лустрацията влезе в сила през 1997 г. От страх, че “полската зараза” може да обхване и други социалистически страни, агентурата води широкомащабна подгивна дейност сред дисидентското движение и преди всичко в “Солидарност” и католическата църква. В Полша няколко пъти се публикуват списъци на агенти и доносници – най-пълен е този на правителството на Качински през 2007 г.

В Румъния досиетата на ДС (“Секуритате”) наброяват 1.3 милиона. Изучават се от Национален съвет за изучаване на архивите на Секуритате, създаден през 1999 г. заедно със Закон за достъп до досиетата. Сенатът определи кои длъжности са защитени с лустрация. През 2005 г. се разгърна истинска дейност по разкриване на доносниците и агентите на ДС, като такива се

разкриха и в новия висш политически елит на Румъния.

В България първата жертва на досиетата става г-р Петър Берон, тогава председател на СДС. В момента, когато той се готви да става председател на правителството на СДС, президентът Желю Желев изкара досието му и се разгласи, че е агент “Бончо”. Излязоха и публикации в някои вестници за агентурното минало на много народни представители. Въпросът набра инерция и Великото народно събрание на 5 декември 1990 г. създава Анкетна комисия за досиетата на народните представители във Великото народно събрание от 21 народни представители. Неин председател е комунистът Георги Тамбуев. Разкрива се, че трима от самата Анкетна комисия и 28 народни представители са били сътрудници на Шесто управление на ДС.

Публична тайна става, че голяма част от досиетата са унищожени или фотографирани и укрити дори в чужбина. За унищожаване на документи, свързани с убийството на писателя Георги Марков в Лондон, беше осъден на затвор министърът на вътрешните работи генерал Атанас Семерджиев.

Въпреки че комунисти и заинтересувани заплашват, че разкриването на досиетата ще донесе много лични трагедии и е опасно за националната сигурност, на 10 април 1992 г. правителството на Филип Димитров от СДС прокарва решение за разсекретяване на досиетата на депутати, министри, висши държавни служители и партийни лидери. Но скоро Ф. Димитров поставя въпрос за доверие в Народното събрание, правителството е бламирано и подава оставка. Изборите се печелят от комунистите и правителството на Жан Виденов изоставя въпроса с досиетата. В страната настъпва глад. ОДС с уличен натиск го принуждава да подаде оставка и печели изборите на 19 април 1997 г., насрочени от временното правителство на Стефан Софиянски. Съставя се правителство на ОДС начело с Иван Костов. На 30 юли 1997 г. то приема Закон

за достъп до документите на ДС. Законът дава възможност на заинтересуваните да се запознаят с досието си, а след година архивите на ДС трябва да се предадат на Централния държавен архив. Въпреки “сегесарското”, уж антикомунистическо правителство не доведе докрай разкриването на комунистическата агентура. Министърът на вътрешните работи Богомил Бонев прочита в Народното събрание имената на 23 народни представители, сътрудничели на ДС, и толкоз. Чак в края на мандата си правителството създава седемчленната Комисия “Андреев”. Тя оповестява имената на 52 народни представители, сътрудничели на комунистическата ДС.

Следващите избори са спечелени от НДСВ и правителството на Симеон Сакскобургготски замрази въпроса с досиетата. То отменя предишния закон, разпуска Комисията “Андреев” и създава Закон за квалифицираната информация, отнасящ се не до архивите на ДС, а до запазване на информация, свързана с НАТО. Следващото правителство на Тройната коалиция (БСП-НДСВ-ДПС) начело със Сергей Станишев се сблъсква с въпроса за разкриване на досиетата, след като Европейският съюз го поставя като основно условие за приемане на България в съюза. За това от 2005 г. Тройната коалиция решава и понастоящем е в ход разкриването и оповестяването на досиетата на свързани с ДС лица. Това засяга преди всичко дейците на ДПС, но те не отдават значение на този факт, и отделни лица на НДСВ. БСП изкарва на предни позиции в управлението, публичния и обществен живот млади хора, незасегнати от пипалата на ДС, и това ѝ позволява да разгръща в пълен ход рекомунизацията на страната – този път не с “Капитала” на Маркс, а с Вашингтон и Брюксел. Паралелно върви и окопаването на комунистическата върхушка в икономиката, което създава широка социална база като пост за бъдещо влияние.

В. “Легионер”

Аз пък няма да гласувам!

*“Против народната воля никой не е в състояние да извърши ни най-малка работа.” –
Л. Каравелов, в. “Свобода”, бр. 1*

Нациите имат такава съдба, каквато си създадат. Нищо не им идва случайно. Сталиновите народи знаят добре тази истина. Не случайно след падането на стената техните мислещи и особено уплашени представители като пощръкнели се увираха навсякъде, цитираха бай Ганю, създаваха партии фантоми и правеха какво ли не, за да убедят народа да не гласува. Защо? Защото гласът народен, този глас Божи, щеше да ги откара на стълба на позора като народни убийци и предатели.

Те действително успяха да си отърват кожата. Не може да не се признае тяхната виртуозност в лъжата и пропагандата! И до ден днешен те успяват да водят българина за носа. Зер, като се бяха закръстили пред целия свят непосредствено след промяната, можеше ли нане Вуте и стрина Пена да не им повярват, че са се разкаjali.

Честните политици още от 11 ноември 1989 г. убеждаваха народа, че той трябва да направи минималното за съдбата си – да отиде и да гласува. От страниците на сп. “Борба”, това така честно и безкористно списание, се цитираха български народни трибуни и се казваше истината на народа, но манипулацията, на която служат голяма част от медиите, се оказа твърде силна. Народът се отдръпна от политиката. Хората се оплакват от ниския стандарт, от престъпността, от корупцията, но не могат да разберат, че ако те не се преборят с тези злини, няма никой друг, който да ги премахне. Често съм се ужасявал от израза: “Аз пък няма да гласувам!” И това съм чувал от хора, които са ме възхищавали със своята висока политическа култура. Знаят всичко и не правят нищо, за да променят нещата. От кого чакат?! Всеки човек мисли първо за себе си, второ за тези, които е създал, и трето, ако е нормален и честен човек, мисли за доброто на своя народ, организиран в неговата държава.

Не случайно бившите легионери – истински патриоти, хора, страдали за Отечеството, призоваваха преди всички избори народа да гласува. Да гласува за този, когото си избере, но да гласува!

Съвсем обективен и като истински родолюбец, изключително подготвен и честен политик, се изяви и царят на българите Симеон II. Той още с появяването си на политическата сцена призова българите да правят поне най-малкото, което могат – “Да гласуват”!

Аз, малкият човек, няма да си позволя да апелирам към сънародниците си. Само ще изразя моето мнение. Гласувайте, братя! Гласувайте за доброто на себе си, децата си и на България!

Д-р Радослав Нейков, Щутгарт, Германия

Кой управлява днес България

Ако не пролетта, есента няма да погмине българския гласоподавател, без да го изправи пред изборните урни.

През октомври 2007 г. в 11 428 секции 6 954 071 граждани бяха поканени да упражнят конституционното си право и да изберат местни органи на власт и управление в общините. На поканата се отзоваха по-малко от половината от тях – около 3 340 000 (48%) и обърнаха поканата около 3 610 000 (52%).

По принцип тези избори за кметове се провеждат по мажоритарния принцип – гласува се за личности, а не за листи от имена, предложени от партийните централи. Но това не означава, че личностите са извън влиянието на партиите – дори и когато участват в изборите като независими. Те са свързани с партийните програми и при евентуален избор провеждат партийната политика на партията, която ги е издигнала или подкрепила. В това отношение и октом-

врийските избори през 2007 г. не направиха изключение. Резултатите от тях показаха, че към момента на изборите с най-голямо доверие сред населението се ползват кандидатите, посочени от партията Граждани за европейско развитие на България (ГЕРБ) на ген. Бойко Борисов. След нея се нареждат БСП, ДПС, СДС, ДСБ, ССД и накрая НДСВ. Фактът, че в изборите отказват да участват повече от половината граждани, включени в избирателните списъци показва, че политическите партии са в криза и че са длъжници на избирателите. Длъжници програмно, длъжници с неизпълнени предизборни обещания при участието им във властта. В това се крие може би и основната причина гражданите да проявяват резервираността си чрез негласуване. Всичко това все още е в процес на изследване от политолози, социолози, обществени и граждански организации, на които мненията са далеч от единогласие. Статистическите данни са тези, които на основание на механичните сборове, без да се интересуват от обуславящите ги фактори, легитимират победителите в изборите и съгласно конституцията и действащото законодателство им делегират властта.

Избраниците поемат властовите си задължения, но ехото от изборите продължава да е в дневния ред на гражданите, защото за тях не е без значение личността, която ще ръководи делата в общината, и хората, участващи в местния парламент, които ще решават нейните проблеми. **В последна сметка те са тези, които ще осигурят спокойствието, реда и сигурността на населеното място и икономическия растеж на гражданите, затова и интересът им към миналото на избраните личности е оправдан.** За тях местния властови борд (кмет и общински съветници) трябва да отговаря на изискванията за чест, достойнство, морал, почтеност и най-важното – да нямат връзка с репресивния апарат на комунистическата партия – Държавна сигурност, който в продължение на 45 години през време на комунистическата власт

държа в робско подчинение чрез репресии по места гражданите. **Хората не искат при принципно демократично управление да живеят под страха, че техни управници ще бъдат същите тези, които са били причина чрез доноси, информации, давани на органите на сигурността, или помагачи в репресиите ѝ да решават техните дела. Затова е необходимо с цялата сериозност да разгърнем досиетата, изнесени от комисията по досиетата към Народното събрание,** занимаваща се с агентите на Държавна сигурност (доносници, информатори, сътрудници и други), ако в тях са намерили място имената на кандидатите за кметове или общински съветници, да знаем, че “вълкът е в кошарата ни”. Особено ако те фигурират в списъците на избраните кметове и съветници, да сме готови да задоволим вълчия им нрав, ако не сме готови да реагираме повсеместно и спонтанно. Това е повелята на времето! Ако не ѝ отговорим днес, при все още видимо пълзящата реставрация на комунистическите порядки на обществения живот, утре, при галопираща, бариерите ще бъдат слаби и недостатъчно устойчиви да ѝ противодействат. И това е така не защото изгаряме от носталгия към “светлото комунистическо минало” и си затваряме очите пред набиращата скорост рекомунизация с нови средства, но старо съдържание, а защото сме бавни в действията си и не виждаме, че с привидното си безразличие даваме възможност на местните “друзари” чрез подставени лица от сътрудници на бившата Държавна сигурност най-първоначално да използват икономическото си превъзходство, придобито по съмнителен начин, да се развият като местни олигарси и преминат към неконтролируеми реставрационни процеси. Тогава като картонени кули ще бъдат унищожени недоизградените демократични правила на поведение, покълващи в гражданското общество и пазарната икономика, а с тях заедно и взаимоотношенията налагащи принципа: който не е с нас, е против нас и трябва да бъде унищожен.

Тук е мястото да се отбележи, че всичко, което става днес, свързано с прехода от комунизъм към демокрация през изминалите след 1989 г. години, е планирано в комунистическите “генерални щабове” под ръководството и надзора на репресивния комунистически апарат (Държавна сигурност) преди пагането на Берлинската стена и повеля на промяната в сателитните на Съветския съюз източноевропейски страни, от които най-предана на комунизма се оказва България. Също тук е мястото да се отбележи, че в прехода особено място е отредено именно на агентурния на ДС апарат, което още повече ни мотивира към бдителност.

Това видимо показаха и октомврийските избори през 2007 г., когато все още могъщата Държавна сигурност (под прикритие) изтласка от агентурната си мрежа към кметските и съветническите места, чрез политическите партии цялата армия от зависими нищожества, инкриминирани по-късно със списъците на Комисията по досиетата (**вж. справка**). Колкото до някои инцидентни разкрития на агенти, това е част от голямата игра на партията и Държавна сигурност за консумация от общественото мнение и показване на пръст, означаващ “внимание”, към все още неразкритите агенти с потенциални възможности за това при непослушание.

От публикуваните частични данни на Комисията по досиетата, които са “канка в морето” от масивните агенти, зорко пазени от ДС, за кметове във възлови общини са предложени или зад които стоят политически

партии общо 428 агенти на Държавна сигурност. От тях 87 се “борят” в 264 общини. Под закрилата на БСП са 79 агенти (което те с гордост демонстрират, защото изваждането им на показ с нищо не компрометира партийното им членство или партийно покровителство). Уинстън Чърчил по време на Втората световна война представи на унищожение цял град (Ковънтри), въпреки че беше информиран за предстоящите бомбардировки от германската авиация, но спечели войната. Нищо не за БСП и ДС, че ще жертват някои от агентите си в името на общата реставрационна политика. ГЕРБ – 59, “Атака” – 27, НДСВ – 8, следвани от СДС, ДСБ, ССД и други по-малки партии.

Картината е ясна и неопровержима.

Въпросът кой управлява днес България е изяснен! С неговото изчистване в светлината на прожекторите се появяват “службите”, които с помощта на държавно и частно монополния капитал, симбиозата между власт и организирана престъпност (мафията) и създаването на новата олигархична гилдия вземат на прицел за разстройване цялата държавна власт, което, постигнато, ще бъде ракетата носител за основанието към реставрация и рекомунизация.

Остроумно, но прозрачно. Изградено изключително върху разбирането за лабилността на българския избирател и некомуникативността на партиите в десноцентристкото политическо пространство.

Това е вчера! Това е и днес! Но утре?!

Наблюдател

Справка за малка част от агентите на ДС – кандидати за кметове и общински съветници

От общо 428-те претенденти за кметове, които се оказаха с агентурно минало, 88 искат да управляват общински центрове. Едва в три области партиите и инициативните комитети не са номинирали нито един кандидат, който да има досие от Държавна сигурност. “Чисти” са Разград, Кюстендил и Ямбол, показва справка в решението на комисията по досиетата. Около десетина от хората, за които са пристигнали документи в комисията по досиетата

обаче, не са обявени, призна неин член. За повечето няма достатъчно основания, обясни той. Не излезе например името на кандидата за кмет на Пловдив от ГЕРБ и ВМРО Славчо Атанасов. Самият той по време на предизборната кампания заяви в ефира на Би Ти Ви, че е “политически офицер”. Според закона за досиетата комисията не може да обяви агентите на ДС, които в момента работят за службите или са били на ръководен пост в тях след 1991 г.

Пловдив:

Георги Захариев, МВР – Пловдив, ДС, агент Женя, кандидат за общ. Карлово от Българска социал-демокрация

Иван Яков, Първо главно управление, агент Къневски, общ. Стамболийски, коалиция СДС и БЗНС

Лазар Данчев, МВР – Смолян, ДС, съдържател на явочна квартира Лале, общ. Лъки, независим

Тодор Баръмов, МВР – Пловдив, ДС, щатен сътрудник, общ. Първомай, инициативен комитет

Бургас:

Георги Петрохански, МВР – Бургас, агент Русев, Несебър

Ахмед Мехмед, МВР – Бургас, ДС, агент Бромов, Руен, независим кандидат

Васил Георгиев, МВР – Бургас, агент Пан, общ. Сунгурларе, инициативен комитет

Иовко Дойнов, МВР – Бургас, ДС, агент Терзиев, общ. Средец, “Зелена България”

Петко Арnaudов, агент Иванов, общ. Царево, БСП

Тодор Тодоров, агент Досев, Царево, “Атака”

Георги Димитров, ВКР, агент Вълевски, Карнобат, БСП

Варна:

Димо Николов, МВР – Варна, ДС, агент Алис, общ. Тополи, ГЕРБ

Кольо Петков, ОУ на МВР, агент Калин, Долни чифлик

Красимир Тодоров, ДС, агент Петров и Дружба, общ. Аврен.

Михаил Георгиев, явочна квартира

Благоевград:

Ахмед Башев, МВР – ДС, агент Манол, общ. Гърмен, инициативен комитет

Стоян Давидов, Първо и Второ главно управление, агент Григоров, Дражев, общ. Сандански, инициативен комитет

Велико Търново:

Йордан Михтиев – ДС, агент Иван, ГЕРБ, Горна Оряховица

Видин:

Марко Михтиев – ДС, секретен сътрудник Митов, БСП, Кула

Милчо Въков – ОУ на МВР, агент Владимир, БСП, Брегово

Враца:

Васил Василев – ДС, агент Калинов, Съюз на комунистите в България, Бяла Слатина

Лилко Маринов – ДС, агент Бойко, Бъдеще за община Оряхово, Оряхово

Радослав Стойков – ДС, агент Стоян, БСП, Хайредин

Габрово:

Иван Христов – ДС, явочник Теменуга, Нова Зора, Габрово

Добрич:

Атанас Матеев – ДС, агент Момчил, Патриотичен съюз “Добруджа”, Каварна

Веселин Сидеров – ДС, агент Мартин, БСДП, Добрич

Георги Алексиев, ДС, агент Искренов, “Атака”, Каварна

Георги Балабанов – ДС, явочник Вечност, Генерал Тошево

Кърджали:

Сашка Тръпкова – ДС, явочник Старт, БСП, Момчилград

Ловеч:

Иван Цаков – МВР – Ловеч, агент Орлин, общ. Ябланица, инициативен комитет

Кольо Мустакерски – ОУ МВР – Ловеч, агент Иван, общ. Угърчин, ЗНС

Стоян Генков – щатен служител УБО, Тетевен, “Атака”

Стоян Атанасов – Пето управление, агент Петков, Тетевен

Монтана:

Людмил Бадиков – ОУ на МВР – Михайловград, агент Радой, общ. Лом, “Атака”

Милко Симеонов – МВР – Враца, съдържател на явочна квартира Янтра, общ. Бяла Слатина, коалиция “За община Бяла Слатина”

Иван Лилкин – Шето управление

Перник:

Ангел Сотиров – МВР – Перник, резидент Гунди, общ. Земен, ГЕРБ

Васко Попов – Шесто управление ДС, агент Петров, общ. Брезник, коалиция “Бъдеще за Граово”

Владимир Тренев – МВР – Радомир, агент Благоев, общ. Радомир, БСДП

Георги Димитров – щател служител, МВР – Перник, общ. Радомир, “КРДЖ”

Денчо Димитров – МВР – Перник, ДС, агент Калин, гр. Батановци, ПП “Защита”

Плевен:

Велчо Велчев – ВКР, агент Петров, Пордим, “Атака”

Йордан Колев – ВКР, агент Даскалов, Пордим, Партия на българските комунисти

Любомир Йолов – щатен сътрудник, ОУ МВР – Плевен; общ. Искър, инициативен комитет

Петър Дишански – МВР – Плевен, ДС, съдържател на явочна квартира, Върба, общ. Искър, БСП

Пазарджик:

Шукри Якубов – СГУ на МВР, агент Филип, гр. Сърница, СДС

Димитър Андонов – Трето управление, агент Огнян, общ. Ракитово, БЗНС

Русе:

Айдън Исмаилов – Трето управление, агент Пешо, гр. Глоджево, ГЕРБ

Неджет Велиев – МВР – Русе, ДС, агент Георги, общ. Сливо поле, НДПС

Силистра:

Красимир Петров – ДС, агент Стефан, инициативен комитет, Тутракан

Никола Сигмянов – ДС, агент Еней, Зелена партия, Тутракан

Митхат Табаков – ДС, агент Леонид, ДПС, Дулово

Орхан Мемиш – ДС, агент Етиен, ДПС, Ситово

Сливен:

Младен Русев – ДС, резидент Андрей, ГЕРБ, Котел

Христо Христов – ДС, агент Огнян, Земеделски съюз “Александър Стамболийски”, Нова Загора

Христо Киров – Първо главно управление, секретен сътрудник Сашо 89, ДПС и НДСВ, Котел

Хасково:

Димитър Шидеров – ДС, агент Андрей, инициативен комитет, Капитан Андреево

Тодор Лозанов – ДС, агент Иванов, “Социалдемократи”, Димитровград

Шумен:

Петър Петров – МВР – София, ДС, агент Гошо, общ. Велики Преслав, Политически клуб “Тракия”

Райко Райков – МВР – Шумен, ДС, агент Тича, общ. Велики Преслав, СДС

Севи Севев – МВР – Шумен, ДС, съдържател на явочна квартира Брежа, общ. Смядово, БСП

Цвятко Коцев – МВР – Шумен, ДС, агент Деянов, общ. Никола Козлево, “Атака”

София:

Господин Зашев – Софийско управление на ДС, щатен служител, общ. Костенец, БСП

Петър Гуцалски – Софийско окр. Управление ДС, щатен служител, общ. Самоков, “Атака”

Стоил Георгиев – МВР – ДС, агент Добри, НДСВ, общ. Драгоман.

Европеизацията – последната мимикрия на комунистите

Мимикрията е свойство на насекоми, животни и хора да се приспособяват към средата, за да оцелеят. Особено еластични в нея са българските комунисти.

Заг зъберите на рухналата желязна завеса те оставиха компрометираната си марксистка фразеология, шумно презърнаха патриотичната, прогласиха обновление и модернизацията на редиците си, излезли от школата на КГБ и Симеоново, и с виковете “да живее демокрацията” започнаха серенади пред форумите на западноевропейските леви партии и Социалистическия интернационал. Помогна им и старият социалдемократ г-р Петър Дертлиев, който толкова повярва в “социалдемократизирането” на комунистите, че през есента на 1997 г. с писмо до лидерите на БСП устрои обединителна среща в Лесигрен (на 17 април).

Той се надяваше, че по този начин ще съживи агонизиращата си Българска социалдемократическа партия, обаче комунистите го надхитриха. Те първо го откъснаха от сътрудничество с десницата и СДС и после иззеха инициативата за обединение около себе си. През април 1998 г. в навечерието на своя 43-и партиен конгрес Висшият съвет на БСП излезе с решение по коалиционната политика и съюзяването на БСП, а на самия конгрес прие проекта “Нова левица”. Той предвиждаше обединение на левите партийни и непартийни формации около БСП, което се и постигна с Коалиция “За България”. Помогна им обстоятелството, че СДС се оказва слаб двигател на демонтажа на комунистическата система и бързо изпусна инициативата по ръководене на

промените. Причината не беше толкова го липса на потенциал, колкото го ролята на комунистите и ченгетата, оглавили СДС. Така на политическата сцена отново излезе БСП, а БСДП на г-р Петър Дертлиев и г-р Атанас Москов, загубили масовата си база, отвориха вратата, през която бившите комунисти влязоха в Социалистическия интернационал и ПЕС – Партията на европейските социалисти. Там те приеха нова мимикрия – европеизацията. Макар Социалистическият интернационал да скъса с марксизма още през 1951 г., за да има един глас повече в международните форуми, прие БСП без оглед на това, че тя с едното око гледа към китайския пазарен, но недемократичен социализъм, не е осъдила престъпленията на комунистическия режим в България и света и не е скъсала с гънера на съхнещото комунистическо дърво у нас Димитър Благоев. Единственото, което БСП прие тихомълком, е геополитическата ориентация на България към НАТО и Европейския съюз, съзирайки огромната полза за себе си: нови международни връзки, материална мощ и спекулативна тактика за закрепване на влияние вътре в страната. Мимикрията се подплатява теоретично с тезиса, че БКП била продукт на индустриалната епоха, а БСП е нова, защото е създадена в новата постиндустриална информационна епоха. Не можейки да излезе извън своята комунистическа същност, БСП вече открито заявява, че социалдемократизмът не я задоволява и се бори за преодоляване на капитализма. Но премълчава как ще го преодолее и с какво ще го замени.

И. Г., Бургас

Път към
бъдещето

Без консолидация по някои основни идейни пунктове единение в център-дясно е илюзия

За изясняване на проблематиката по въпроса за единението в център-дясното политическо пространство сериозна разработка е направил доц. д-р Атанас Щерев – народен представител от парламентарната група Българска нова демокрация. Тя насочва към размисъл и диалог!

Редакцията на списание “Борба” не е встрани от този проблем, поради което в два поредни броя ще публикуваме резюме на основните моменти от разработката с надеждата, че тя ще предизвика повишен интерес и дебати. Не сме далеч от мисълта, че това може да бъде и началото на сериозни разговори в средите, заинтересувани от такова единение, далеч от партийни щения за хегемония.

Ще бъдем удовлетворени, ако публикацията постигне желаната цел и в редакцията се получат отзиви по нея и други мнения във връзка с повдигнатия въпрос при единствената уговорка изпратените материали на адреса на редакцията **да не бъдат** **с партиен**, подчертаваме **партиен**, а не **политически**, привкус.

Адрес: БНФ, Инк. – “Борба”, София 1000, п.к. 578.

БОРБА

Постигане на законност (върховенство на закона) и ефективна съдебна система

Според десноцентристките (либерални) разбирания правилата за поведение, които налага държавата, са рамка, даваща на гражданите сигурност и възможност за определяне на собствените си действия и отношение към действията на другите. Това позволява на всеки да определя свободно различните пътища за постигане на своите цели, без да нарушава рамкиращите правила. Когато върховенството на тези правила са облечени в законова форма и се нарушават от някои, сигурността на гражданите изчезва. Появява се възможността на базата на законовата рамка на нарушителите да бъде потърсена отговорност, насочена към възстановяване на нарушените права на останалите

индивиди. Санкцията спрямо нарушителите в никакъв случай не може да се приеме като нарушаване на човешките им права, защото, живеейки в това общество, те мълчаливо са приели фундаменталния договор (например регламента на конституцията) да спазват правилата, на които се основава съжителството в общността и държавата.

Несъвършенствата на правораздаването в България представлява най-сериозният проблем пред демократичното развитие в страната и за задълбочаване на европейската ѝ интеграция, вече като пълноправен член на Европейския съюз. **Те поставят под съмнение способността на България да прилага европейските и международните стандарти**

в **правораздаването** и спъват икономическия растеж, респективно и инвестициите, тъй като инвеститорите имат резерви в способността и да генерира законовите им права и интереси.

За продължаване и гарантиране на напредъка на България е необходимо инвеститорите (бизнесът) и гражданите да са сигурни, че съдебната система е в състояние ефективно да охранява техните права и интереси. Това може да стане тогава, когато тя действително придобие качествата на абсолютна независимост и оперира само в рамките и в стриктно изпълнение на закона, с което ще се осигури освен законност, но и прозрачност в тази сфера, и тя ще бъде защитена от влиянието на нерегламентирани интереси, които ощетяват българското общество и неговите граждани.

Когато върховенството на закона бъде утвърдено и независимостта на съдебната власт постигната, напълно логично е погледът на обществото да бъде насочен към **гарантиране на плурализма на идеите, вълнуващи общественото съзнание, и защита на индивидуалните свободи на гражданите.**

Плурализмът гарантира на гражданите в съвременното общество възможността да избират, приемат и комбинират съществуващите многообразни разумни ценности и концепции свободно и от тях да конструират свои разбирания за добър живот в своя житейски път. Такава отбирателна възможност на гражданите може да бъде създадена само от едно **десноцентристко управление**, което има реални виждания за добър живот и влага конкретно съдържание в понятията добро и зло. Работата на него ще бъде да формулира и поддържа правила, които са универсални и еднакви за всички и подпомагат гражданите да уреждат живота си такъв, какъвто искат те да бъде, а не да бъдат заложници на конкретни цели, поставени им и следени за изпълнението им, както беше при 45-годишното комунистическо управление в България.

Особено място тук ще заеме **свободата**, при наличието на която хората ще могат да избират от безбройните концепции за добър

живот, гарантирани им от плурализма. Но този стремеж за свобода, вроден у хората, не може да бъде безусловен. Той трябва да бъде ограничен от условието, че упражняването ѝ в никакъв случай не трябва да пречи на свободата на другите участници в обществения живот. Това определя и тук се проявява голямата роля на държавата като мощен страж за спазване на общовалидните и общоприети правила за поведение – **законите**. Но ако този страж остане безконтролен, той много лесно би превърнал законността от гарант за всеобща сигурност в оръжие за запазване на управленската си партийна или корпоративна сигурност. За да не бъде допуснато това, е задължително и необходимо да бъде дадена пълна **подкрепа за продължаване на развитието на гражданското общество в България**. Нещо повече, именно чрез равностойното партниране между управлението и активното гражданство може да бъде изградено добре функциониращо демократично общество. В бъдеще българското дясно пространство трябва да продължи усилията си към развиването на гражданската култура и промяна на някои, останали още от тоталитарно време, стереотипи в общественото съзнание. **Съществуването на съвременна европейска държава е невъзможно без онзи специфичен дух на индивидуална отговорност, осъзнати права и инициативна нагласа, които носи свободният гражданин.** Именно поради факта, че в България все още няма напълно развито и функциониращо **гражданско общество** промените в обществения договор (конституцията) и законите често не са продукт на широко обществено обсъждане, а по-скоро са плод на политически споразумения. Те не са пълноценни, не изразяват общественото мнение и същевременно се припознават от гражданите просто като норми, наложени “отгоре”. Ето защо е наложителна още по-пълна **защита на демократичните права на българските граждани**, която трябва да бъде изразена във:

– защита на **човешките права** като необходимо условие за нормалния живот на гражданите. Защото те определят областите, чието нарушаване е недопустимо, представля-

вайки минимума от изисквания за човешкото благополучие;

– **равенството на възможностите**, толерантността и социалната солидарност към слабите и незащитените в нашето общество. Дискриминацията, неграмотността, болестите, бедността и несигурността са фактори, които възпрепятстват гражданите да се възползват пълноценно от своята свобода;

– **културното разнообразие** и личното право на самоопределение, мирното и ползотворно съжителство в глобализиращия свят се основава на уважение към различията и взаимно разбиране, без това да пречи и подценява националното самочувствие и патриотизъм.

В основата на всичко, от което зависи просперитета на една държава, безспорно е **науката**, респективно **образованието**, към които българската политическа класа е не само длъжник, но и виновник за изоставането му от нуждите на живота. При един нов модел на управление, отстоящ на дясно от центъра, заедно със здравеопазването трябва да бъдат точка първа в дневния му ред и водещи управленски приоритети, а да отговарят на изискванията на новото време. Този модел се основава на разбирането, че човешкият капитал на бъдещето са днешните ученици и студенти. Общественото развитие и икономическият растеж се предопределят от решения, свързани с натрупването на знания и умения, придобити с десетилетия по-рано. Възможността за успех на всеки гражданин пряко зависи от образованието и неговото качество. Никой български гражданин не може да реализира добре потенциала си, ако сам инвестира в собственото си образование. **На ниво управление усилията трябва да се насочат към реформиране на образователната система така, че тя да предоставя качествен продукт, пряко свързан с предизвикателствата на времето, базиращ се на световните постижения.** Това ще рече, че е необходимо в динамичната и глобална икономическа среда допълване на знанието да бъде перманентна задача за всички поколения. В

противен случай България ще остане встрани от глобалните икономически и социални процеси, а българските граждани ще продължат да предлагат мускули на един отворен пазар, в който се търсят мозъци.

Проспериращата нация е здравата нация. Погрешно е да се смята, че общественото здравеопазване е приоритет главно на левите политически сили. Целта на десноцентристката политика на управление в здравеопазването е да даде максимална възможност на гражданите да се възползват от съществуващите постижения на медицината. Тази възможност трябва да се основава на: личен избор на пациента, свобода на реализация на лекарите, разгръщане на здравното предприемачество на основата на конкурентността в предлагането на здравни услуги и въвеждането на нови технологии. Конкурентоспособността на България в глобалния свят ще зависи и от развитието на нейния в научната и развойната дейност. **Инвестициите в наука са инвестиции за по-доброто бъдеще на България.**

(Продължава в бр. 2)

Б. Р. В брой 2 на “Борба” следва:

– Защита на свободата на словото и създаване на среда за независимост на медиите.

– Ограничаване на държавната намеса в стопанството и социалния живот, реформиране на държавната администрация и оптимизиране на публичните разходи.

– Стимулиране на процесите на реална и ефективна децентрализация в България.

– По-ниски нива на данъчно облагане и осигурителни вноски.

– Прилагане на предвидима дясна социална политика.

– Защита на евроатлантическите ценности.

– Преодоляване на безпринципното противопоставяне на идеологическа основа и замаяната му с конкуренция на конкретни прагматични идеи за развитие и управленски проекти.

Платформа

за консолидация и единодействие

Мястото на една нация или народност в бъдещето на света се определя от:

1. Конкурентоспособността, предприемчивостта на хората, чиято енергия е канализирана от национално и регионално законодателство, бит, култура и гр.

2. Високия дух с гордостта за принадлежност към нацията, дала на света история и значим принос за човешката цивилизация.

3. Генетично заложено многообразие (богатство) на нацията, добра основа за процеси на духовно израстване и образование.

4. Географско разположение на нацията в смисъл на благоприятен за човешката дейтелност климат, условия, земна и водна повърхност.

5. Принадлежност към водещи, толерантни и хуманистични икономически, политически и военни съюзи като стартова възможност на нацията в началото на ХХІ век от съвременната история на човечеството.

Преди всичко трябва да се подчертае, да се знае и да се помни, че всички управляващи в третата българска държава носят изключителна отговорност за бъдещето и благоденствието на хората, живеещи в България.

Всички управляващи носят огромна отговорност за състоянието на държавата пред една втора България на българите, живеещи в съседни нам държави. В условията на свят без граници положението на българите, живеещи в Румъния, Сърбия, Македония, Гърция и Турция ще бъде толкова по-добро, колкото по-мощна е българската държава.

Управляващите в България носят тежка отговорност пред повече от един милион българи, емигрирали за последните 17 години и оставили голяма част от своите семейства тук.

С мисълта за тях ние сме длъжни да направим България хубав край за тяхното завръщане, почивка, работа и перспектива.

Тези, които управляват и ще управляват България, са длъжници и пред четвъртата България – на всички онези православни или мюсюлмани, които се чувстват българи по пътя на преселението на българската народност и държавност.

Съвременна България е наследник на древната тракийска култура, богата и предшествала с векове елинската култура. В нашите земи се развива по-късно част от цивилизацията на древна Елада.

Ние сме наследници по гени и територия и на империята на Александър Македонски, а по-късно и на Римската, Византийската и Османската империи.

Прекъсването на българската държавност с векове ни дава силата на приспособимостта за оцеляване на нацията в трудни условия (в еволюцията на видовете са продължили своето развитие не най-силните, а най-приспособимите). Прекъсването на българската държавност с принудително съжителство с други етноси, както и многобройните краткотрайни или дълготрайни нашествия по нашите земи създават невероятното богатство на българския генетичен фонд. Съвременните българи с право се гордеят, че в люлката на съвременната цивилизация – Европа – още през IX век от рождението на Христа се говори и пише на три езика.

Латински в Западна Европа, старославянски в цяла Източна Европа и гръцки в островна Гърция.

Днес в демократична България можем свободно да заявим, че една от великите сили в света, Русия, взела участие за възстановяването на българската държава, но от друга страна, ние, българите, сме дали на тази велика сила писменост, православна вяра и държавност.

Българите трябва да гледат със самочувствие и сигурност към своето бъдеще, основавайки се на неоспоримо богатото си минало и реализирайки днешните си предимства в бързо развиваща се конкуренция между нациите в света.

За да успеем утре, днес трябва да осигурим:

1. Укрепване на държавността и уважението към институциите (“Съединението прави силата”, “Заедно можем повече”).
2. Ефективна образователна система, отговаряща на изискванията на съвременния свят.
3. Високо ефективна система за обществено и лично здраве.
4. Ефективна съдебна система с демокрация, ред и сигурност за гражданите.
5. развитие и укрепване на гражданското общество с отгърпване на държавата и увеличаване на правомощията на неправителствени организации в управлението на обществото.
6. Повече свобода за местното самоуправление.
7. Ясно изразена политическа воля за подпомагане на малките и средни предприятия и производители и ясно очертани задължения на държавата за подпомагане на българския износ.
8. Екология, съобразена с европейските критерии.
9. Справедливост, солидарност и поносимост в провежданата данъчна политика и осигурителната тежест.
10. Развитие на инфраструктурата с ясни стратегически цели по отношение на пътища, пристанища, комуникации.

Имайки пред нас нашето минало и нашите възможности, днес и нашите отговорности пред гражданите у нас и българите по света, трябва със самочувствие и увереност в силите си да се стремим да бъдем не само част от европейското семейство, а едни от първите в тази общност.

За да успеем, трябва ясно да набележим две посоки в бъдещите си приоритети:

1. Как ще увеличим произведеното от нацията (БВП)?

2. За какво и как ще похарчим натрупания финансов ресурс?

I. За увеличаване на БВП и оползотворяване на финансовите ресурси е необходимо:

- 1) Приоритетно развитие на енергетиката.
- 2) Развитие на високотехнологични производства – алтернативни горива, информационни технологии, оптика, софтуер, фармацевтична индустрия.
- 3) Развитие на мебелното производство, производство на болнично оборудване, преработка и износ на етерични масла, племенно животновъдство, рибовъдство.
- 4) Развитие на конкурентоспособна хранително-вкусова промишленост – вина, мед, сирена, лиофилизирани растителни и месни продукти, минерална вода.
- 5) Развитие на туризма – планински, морски, исторически, селски, спортен, медицински, балнео, пещерен, хазартен, конгресен, ловен.

II. Увеличаващият се финансов ресурс трябва да се използва приоритетно за:

- 1) Ефективно начално, средно образование и култура.
- 2) Профилактика и ефективно обществено здравеопазване.
- 3) Развитие на висшето образование и предимно приложната наука.
- 4) Развитие на инфраструктурата – пътища, летища, пристанищни комуникации, газифициране, мобилни връзки.

В днешната сложна политическа и икономическа ситуация в Европейския съюз и света и увеличаваща се жестока конкуренция партияите, синдикатите, гражданското общество, управляващи и опозиция трябва да имат консенсусно изведени национални приоритети във всеобща полза на българската народност и гражданите на България. Пътищата за осъществяване на тези цели могат да бъдат различни – либерални, консервативни или социалдемократически политики, но по основните цели не трябва да се спори.

Противопоставянето тук убива енергията на българската нация за движение напред.

Откъс от книгата на Димитър Х. Попов "Глобални заплахи"

ГЛАВА 26. СВЕТОВНИ СИЛИ И ВЪЗМОЖНИ ГРУПИРОВКИ

В света и в международните отношения назряват процеси, които неизбежно в идващите две десетилетия ще изправят човечеството пред глобален въоръжен конфликт. Така нареченият международен тероризъм или ислямски фундаментализъм е само прелюдия към сблъсъка, в който ислямът безспорно ще търси своето място под слънцето.

С голяма сигурност мога да посоча участниците в бъдещия конфликт, при това като главни действащи лица. Това са Съединените щати, Русия и Китай на първо ниво.

На второ ниво това са силни общности, съюзи и държави, които не са в състояние да се противопоставят самостоятелно на която и да е от страните на първо ниво. Това са: Европейският съюз, НАТО, Япония, Индия, Пакистан, Виетнам.

На трето ниво са потенциално значими във военно отношение държави, намиращи се в региони с постоянен риск от конфликти поради териториални, исторически, религиозни, расови или цивилизационни конфликти. Това са Израел, Иран, Сирия, Египет, Етиопия, Судан и др.

Обикновено големите войни избухват преди да са загърмели оръдията. Политическите кръгове и генералните щабове на страните стигат до решението да предприемат военни действия мъчително, след преценка на всички възможни ползи и рискове. Много често такива военни акции имат превантивен характер, за да предотвратят неизбежен удар на противника в по-късно време.

Най-сериозната причина за бъдещия глобален конфликт ще се окаже недостигът от енергийни ресурси, от питейна вода и от храна. А това определя и мястото на

неговото възникване – Азия, а в по-малка степен Африка.

Светът все още е отчайващо далеч от възможността да замества традиционните енергийни суровини с енергозаместители. Едва през май 2006 г. президентът на Съединените щати Джордж Буш призова американския бизнес и държавата да обърнат много сериозно внимание на внедряването на новите алтернативни и екологично чисти енергии.

Ограничените възможности за производство конкретно на алтернативни на газа и петрола енергоресурси превръща поне засега проблема в нереалистичен. Неговото разбиране и осъзнаването на последиците в глобален план подсказва само едно – неизбежността на сблъсъка между големите потребители. Двете войни на САЩ срещу Ирак са само началото на световната битка за контрол върху източниците на ресурси.

Сега като че ли на ред е Иран. Поводът са ядрените амбиции на ислямската република. Най-вероятната причина обаче са 10% от проучените световни ресурси от нефт, които Иран притежава, и близо 16-те процента от газа.

Поне официално днес в света има няколко кризисни района, свързани със суровия нефт и с газа. Единият е в Персийския залив и в Ирак, вторият е Кавказкият район, третият е Иран, четвъртият и петият са в Нигерия и Ангола, шестият е във Венецуела, седмият е в Южнокитайското море. Напълно възможно е да възникнат нови невралгични точки или като ресурсни находища, или като предизвикателства в политиката на страната притежател.

Днес Съединените американски щати са най-могъщата световна сила и няма непосредствени изгледи в следващите двестри десетилетия те да загубят тази своя позиция. Но Съединените щати в момента

са и най-комуникащата държава, изградила огромна система от военни и икономически общности, притежаващи могъщо влияние в основни световни организации на финансите, на корпоративния капитал и на хуманитарните и културни институции към ООН. Те са и главният донор на световната организация. Разположените в Европа, Близкия изток, Средна Азия, Южна Корея, Япония и други точки по света американски войски контролират стабилитета и равновесието на изградената от тях система за сигурност. Безспорно тази позиция на Съединените щати би могла да бъде и изгубена, но при условие на драматична система от грешки и провали на американската администрация.

Русия все още не може да излезе от шока на рухналата си червена империя в началото на 90-те години на XX век. Руското общество е дълбоко раздвоено върху последиците от това събитие и не е в състояние да даде обективна и еднозначна оценка за по-нататъшното развитие на страната си. Отживяването на имперското мислене за общности, които не познават демократични институции и правни отношения, е мъчителен и продължителен процес. Идентичността на руснаците е дълбоко обвързана с категории от минали столетия и те не могат да се примирят дори с мисълта, че не са в състояние да възкресят историята си. Нещо повече, те с подсъзнателен ужас осъзнават, че стратегическото безветрие, в което се намират, ги закомвя безнадежно в миналото.

Възможността Руската федерация да прилага собствена стратегия на съюз с един от големите си съперници, насочена срещу третия, е твърде малка. На практика такава възможност не съществува. Следователно в това важно направление тя е изчерпала възможностите си на субект в международните отношения. Съединените щати и Китай ще са факторите, на които предстои да разиграват варианта 2:1, ако тази схема вече не е изяснена.

Китай твърдо се придържа към своята традиционна хилядолетна политика да планира своите действия и цели в по-далечна перспектива, като "отсява" временните фактори и явления на конюнктурата. Другият важен момент от неговото историческо поведение се уповава на своята числена и териториална сила и да не се ангажира със създаване на военни блокове и съюзи. Принципът, към който Пекин се придържа, е: Не Китай към "другите" а "другите" към Китай. Главната сила на Китай е в умението му да стои наг времето. А това означава да осъзнава добре силата си и да чака търпеливо десетилетието, или дори столетието, когато съперниците му ще се изтощят от напрежението да бъдат първи. А всъщност единственият "съперник" в момента на Китай са Съединените щати. Все още е трудно да се предвиди как ще се развият бъдещите им отношения. Дали диалогът ще бъде намерен между тях, или пък Съединените щати ще предпочетат нравоучителния монолог. За второто е твърде малко вероятно, защото Съединените щати имат вече твърде голям и поучителен опит с Китай.

Съществува още един сериозен фактор, който прави от Китай един предвидим играч. Това е традиционализмът в международните отношения, към който той се придържа.

По-голямата възможност Китай да стане партньор на Съединените щати в една бъдеща експанзия към руските полярни и далекоизточни територии идва вторично от огромните енергийни и други ценни територии идва вторично от огромните енергийни и други ценни находища в тези територии на днешна Русия. Първичната възможност е, както отбелязах, във взаимната съвместимост на двете икономики и на двата огромни вътрешни пазари на Китай и на Съединените щати. Много трудно е да се приеме, че ще е намери такова американско или китайско правителство, което ще рискува почти неизбежния икономически срив на стопанството си, тръгвайки на война срещу търговския партньор, с който взаимната им търговия галеч надхвърля 100 млрд. долара годишно.

ОТЗИВИ ЗА КНИГАТА НА ДИМИТЪР Х. ПОПОВ

Димитър Керелевов, в. “Детонация”, април 2007 г.

След като чувството за несигурност не подминава и големия регион на западното общество, който обхваща Европа и Северна Америка, нашият елит няма никакво право да бъде безразличен към тези процеси. Затова не са случайни обществените призови за раздяла със старата, по еснафски себична гилдия политически водачи и подмяната им с обществено ангажирани, завършили политическите школи на световни университети и колежи млади хора.

Ще повторим още веднъж: няма малки и големи народи, а има само малки и големи водачи на народите. Така е било преди, така е било и след Симеон Велики...

Димитър Х. Попов се утвърди като анализатор на нашата история, изследовател на народопсихологията и на съвременните геополитически процеси.

Списание “Книгите днес”, бр. 2, 2007 г.

Заради отслабналите си социални рефлексии светът все по-ускорено се насочва към глобална военна катастрофа. Но ако оръжията не довършат човечеството, то същата работа ще свърши природата, която непрекъснато предизвикваме.

Книжарница, безплатен гуг за книги, бр. 6, 2007 г.

Хората започват да разбират, че тероризмът в Кавказ, в Близкия изток и Централна Азия е прах в очите им, за да не забележат как легионите на империите се настеляват край нефтените и газовите полета и слагат ръка на рафинериите, петролните кладенци и тръбопроводите.

Книгопоща, бр. 5, година 7, притурка към в. “Капитал”

Геостратегическите прогнози в тази книга, защитени от сериозни научни анализи, се основават на цикличното развитие на обществото. Срещу свободните институции на могъщата, но застаряваща западна цивилизация се възправя тероризмът на фундаменталисткия ислям. Угрозата е реална. В Югоизточна Азия нарастващата мощ на китайския дракон буди тревога. Накъде ли ще се насочи? Старата ненавист на Русия към Запада мога да се окаже фатална. Защото Сибир е пребогат на суровини, но беден на хора...

Списание “България-Македония”, бр. 4, 2007 г.

Една книга с респектиращ обем от 600 страници и с още по-респектиращо съдържание. Защото богатите културологични доводи, обосноваващи определени събития в миналото до неопределеното, след петдесетина години, бъдеще на човечеството – от Стария завет през Конфуций и Александър Македонски до Маркс, Хитлер, Сталин, Мао Дзе Дун, та до днешните световни лидери – като ветрило издухват нашите доста ограничени и клиширани представи за света – някогашен и днешен. Аналитикът Димитър Попов изважда на светло основните конфликтни точки на миналото, за да предупреди нас, съвременниците, какви евентуални заплахи от глобален характер ни дебнат.

“Глобални заплахи” от Димитър Х. Попов, в. “Монитор”, бр. 3051, 20 октомври 2007 г.

“Разходката” на Димитър Х. Попов из миналите, зреещи, надигащи се и бъдещи катастрофи политически, икономически, военни, екологични, нравствени и пр. е един от най-добрите анализи на съвременния свят.

Вместо почит отново кал по д-р Иван Дочев

Във в. “24 часа” от 6 октомври 2007 г. Алексения Димитрова под сензационното заглавие “Наши емигранти в скандали с Никсън и Буш старши” хвърля кал срещу д-р Иван Дочев, заслужилия борец срещу Ньойския договор и комунизма в български и международен мащаб. Позовава се на архиви на ФБР, като публикува три факсимилета. Обаче в тях няма никакви скандали, освен доноси на “сигурен източник” от 1952 г., че емигрантите Ради Славов и д-р Иван Дочев са нацисти и фашисти. И лъжата на този сигурен източник, че Иван Дочев е основател на студентска група, които се поздравявали с хитлеровото “хайл”. По тези лъжливи комунистическия почерк на този “сигурен източник”. И колко правилно д-р Иван Дочев обвинил в писмото си до президента Джонсън, че американските власти си сътрудничат с комунисти и анархисти и плащат на хора да работят срещу Българския национален фронт в САЩ и срещу него. Фактът, че Иван Дочев става подпредседател на организацията на поробените народи от Източна Европа, чийто председател е украинският професор Стетско, и председател на Антиболшевишкия блок на народите и на БНФ, в които е обединена националната българска емиграция, опровергава доноса, че “няма влияние сред българите в света”.

През октомври – пише авторката – Дочев праща първото си писмо до шефа на ФБР Едгар Хувър, а на 14 декември отива и в Централата на ФБР, където разказва подробно кой кой е сред българските емигранти. В спомените си Дочев разказва, че е ходил и в Държавния департамент със същата цел. А тя била да опровергае заблудата на геметовци (на д-р Г. М. Димитров и неговия БНК – Български национален комитет “Свободна и независима България”), че на 9 септември 1944 г. в България се е установило демократично управление и че комунистическия терор започнал по-късно, когато те напуснали властта, т.е. избягали преди това българи не са политически емигранти. Тезата на БНФ

и Дочев е, че комунистическия терор започва още на 9 септември 1944 г., когато геметовци са били съучастници на комунистите и сега в емиграция правят Отечествен фронт 2. По свой път американските ръководещи среди се убеждават в тази истина и фаворитизираният от началото от властите д-р Г. М. Димитров и неговият БНК губи престиж, а БНФ става истински представител на българската емиграция в САЩ. Неговият председател д-р Иван Дочев е приет от четирима американски президенти, докато Гемето няма тази чест.

Д-р Иван Дочев е награден от цар Симеон в емиграция. Но за разлика от групата монархисти около Христо Статев по въпроса за възстановяването на монархията в България, той е за референдум (вж. емигрантските документи в книгата “Другата България” на Елена Стателова).

А от фразата “може да ви потрябвам” авторката заключава, че Иван Дочев предлага услугите си на ФБР, което съвсем не е предложение да става агент, а като обща политическа борба срещу комунизма.

А колкото Иван Дочев е хитлерист личи от писаното в “Български национален фронт” на емигрантския деец проф. Спас Райкин, че в края на Втората световна война американският агент за Балканите Удроу търсил в архивите на Гестапо дали Иван Дочев е получавал пари от хитлеристите, за да бъде даден под съд, но такива нямало. Колкото до срещата му с Хитлер през 1934 г., с която се злоупотребява за клевети, интересна случка разказва самият Дочев в своите “интервюта с Иван Дочев”, издадени от историците Милен Куманов и Ивайло Петров: служител от имигрантската служба на САЩ казва: “Щом сте се срещнали с Хитлер, значи вие сте фашист!”

Служителят се шашнал, когато Дочев му отговаря: “Значи вашият президент е комунист, защото се е срещнал със Сталин!”

НОВИ КНИГИ

Когато ме питат защо напусна Родината си по такъв опасен начин, нелегално да кръстосаш границата толкова млад (на 26 години), моят отговор е един и същи: Защото ми се повръщаше от грозната действителност и голямата лъжа. Потърсих светлина в мрачната нощ. Избрах свободата пред духовната нищета.

Моята морална съвест ме караше да се възмутя от гнусния комунизъм на терор и насилие.

Още в Истанбул започнах да пиша статии в българските списания и вестници, издавани от политическата емиграция, а после в Париж, където живях 2 години под истинското си име. Получих заплашително писмо от Държавна сигурност, че съм станал предател и чужд агент и че където и да се скрия, ръцете им са много дълги и ще ме стигнат. Да не забравям, че имам семейство и брат в България. Започнах да пиша под псевдонима Д. Ормански. За съжаление до 1980 г. не правих никакви копия на статиите си и сега не мога да ги възстановя.

Тези, които помествам в тази книга, са писани след 1980 г.

Август 2007 г., Чикаго

За поръчки: Ditcho Dichev, 1513 Harvard Cir, Schaumburg, IL, 60193, USA

ДИЧО ДИЧЕВ

ИЗБРАХ СВОБОДАТА
ПРЕД ДУХОВНАТА НИЩЕТА

георг - кентаврус

РОМАН
АДАПТАЦИЯ ДИМИТЪР ЙОКИМОВ
2007

За контакти: Димитър Ам. Йокимов,
ул. "Цар Асен" 92, София, тел. 8510833

Това е не само романтична
семейна история с умерено еротичен
привкус.

Действието ни разхожда из съхраненото
приказно минало на Филипополис и Цариград. Докосва
историята на Одрин – столицата на одрисите и първа
столица на Османската империя, както и великата в
далечното минало Хеброс, по чийто вълни тримачтови
кораби са отвеждали чак до древната Троя.

...И неусетно историята
потъва в очарованието на
възрожденския Пловдив
и Бачковския манастир.

Книгата е интересна за всички възрастови групи и
като история, и като наука, и като възпитание.ю

АВТОРЪЛП

ОБЕДИНЕНА БЪЛГАРСКА ОБЩНОСТ е младежка национално-патриотична неправителствена организация.

Една от основните цели на организацията е възраждането на националния патриотичен дух и самосъзнание сред младите хора.

Ние помагаме на млади българи да реализират своите идеи в областта на изкуството и културата чрез изготвяне на проекти към български и европейски организации.

Ако смятате, че в България има бъдеще за младите хора и че ние, младите, можем да възродим родината ни, присъединете се към нас, за да го постигнем заедно.

До България и назад

Алеко Константинов написа “До Чикаго и назад”, където се казва: “Бай Ганьо Балкански напълни джасгите с розово масло и люти чушки и замина за Чикаго. Продаде розовото масло, напълни джобовете си с пари, изяде лютите чушки и се завърна радостен в родината си.”

Седемдесет и пет годишният бай Генчо мустакатия, който напусна България преди 56 години, преминавайки българо-сръбската граница, се бори с армията на САЩ и воюва срещу световния комунизъм в Корея.

Днес отново той посети милата си родина България.

Щом още слязох на софийското летище, стомахът ми се обърна, когато видях, казва той, нашия трикоълор без герб и корона. Това е символът на силата, под който стотици хиляди български синове дадоха живота си за родината в петте войни след освобождението на България от турско робство.

Полковник Драгнев вдигна полка в атака с думите: “След мен, момчета, две смърти няма, без една не може!” Той падна убит в 1916 г. при Завоя на Черна.

Генерал Иван Колев с прочутата кавалерия доказва на света, че кавалерия успешно воюва срещу пехота.

Господа политикани, защо погазихте костите и измърсихте кръвта на падналите във войните народни синове за свободата и независимостта на България?

По времето на Стамболов, Петко Каравелов, Драган Цанков имаше ред, законност и почит към героите, паднали в бран на родината. Виждаше се работата на парламента и правителството. Русофилът дядо Драган казва на един влюбен в собственото си красноречие млад депутат, обръщайки се към събранието: “Виждете го, постели цял голям чаршаф на масата, за да изяде един орех. Доста говориш, а нищо не казваш, катраник такъв!” Когато друг от младите депутати е взел думата и говори, той сам казва: “Дядо Драган си гледа часовника и е готов да ми

каже катраник.” Дядо Драган потеглил големия български мустак и му казвал, че той е не само катраник, но катраник и половина.

Бай Генчо Нанков не е русофил, но носи старобългарски мустак като Драган Цанков и за разлика от бай Ганьо, аз изпразних моите джобове в България и се завърнах отново в моето второ отечество Съединените американски щати. Когато да вляза в самолета, погледнах нашето знаме, потеглих моя балкански мустак и казах: “Господа политици, вие сте два пъти катраници!” Днес ние сме европейци, но как да докажем, че сме цивилизована нация? Трудно, много трудно! Влизам в банката – там са учени хора, и казвам, че имам американски долари за продаване, на каква цена ги купуват днес. Отговорът е: “Прочетете табелата!” Аз съм стар човек, не виждам и не чувам добре, затова питам. Отговор отговорът е: “Там пише!” Мисля си дали това е по европейски, или българска “ганьовщина”.

Четох във в. “24 часа”, че министърът на културата е подарил едно шише културна ракия на шефа на Театъра на армията Митко Тодоров. В ресторантите на няколко пъти си поръчвах “културна ракия”, но никой не знаеше каква е тя и какво искам. Изглежда, само министърът на културата има такава ракия и ако самият той изпие едно шише, моля, господо, дано със своята култура повлияе и на другите.

*Ганчо Нанков от село Извор махала в полите на Връшка чука,
сега живее в Ню Йорк, САЩ*

Пишат ни

Уважаеми г-н Спасов,

Най-сърдечно ви благодаря за редовното изпращане на списание “Борба”, което отразява истината такава, каквато е, на страниците си. Винаги го очаквам с нетърпение. Чета го на един гъх, препрочитам всичко няколко пъти, за да почувствам правдата в миналото ни и в настоящия момент.

Приемете вие и редакцията на списанието най-добрите ми поздрав и благопожелания за крепко здраве, весело настроение и професионална зрелост и по-добри за родината ни дни през новата 2008 година и Коледните празнични дни.

Честита и по-благоразумна да бъде за всички българи 2008 година!

Елена Вачева, Хасково

МОЯТА НАЙ-ХУБАВА КОЛЕДА

1942 година, нощта срещу Коледа. Месец преди това разучавахме Коледни песни. Пеех в хора на девическата гимназия “Константин Величков” в Пазарджик, ръководен от учителката ни по музика г-н Константинова. Коледувахме, посещавахме домовете на някои граждани с цел подпомагане на бедните ни съученички с нови ученически униформи и по-добра храна в трапезарията им. Пеехме с радост и удовлетворение:

*Ох, Коледо, мой Коледо,
родило се Боже чедо...*

*от Бога ви много здраве,
а от нази – веселбица...*

От дома на заможна съгражданка бащата на наша съученичка излиза и ни благодарят за “тази веселбица”. На всички хора дава ябълка и бонбонче, а на мен по две, понеже бях солистка. В разговор кратък с диригентката ни узнава, че с подареното ще подпомогнем бедните ни съученички. “Щом е за това, ще дам и последната си пара” – влиза вкъщи и подарява известна парична сума. Първият учебен ден след Коледната ваканция наши съученички – сираци и бедни, усмихнати, весели, с нови ученически премени благодарят на хора на събрания в гимнастическия салон преди учебните занятия. Благодарност отправя и директорът на гимназията г-н Томов, който държи в ръката си подарено му цвете. Покани ме да изляза по-напред и ми даде цветето с думите: “Ти го заслужаваш”. И ме потупа по рамото. Радост небивала. Изсуших цветето и докато завърша гимназиалното си образование, го носех в чантата си, а след това го поставих на иконата в дома си. Да доставиш радост на Коледа на измъчени и потиснати бедни е най-хубавата ти Коледа, която остава трайна памет на земята. Тази Коледа аз не ще забравя, докато съм жива.

*Елена Вачева,
Хасково*

До редакционния комитет на сп. “Борба”

Уважаеми господа,

Поздравявам ви с пристигането на Новата година и ви пожелавам още дълги години да възкресявате българския национален дух чрез страниците на списание “Борба”. Това е единственото списание на български език, което се предава от ръка на ръка, за да бъде прочетено. Читателската аудитория надхвърля многократно тиража на списанието, защото българинът иска да усети тръпката на българския национален дух. Този дух беше малтретиран и унищожаван от враговете на България, но днес отново размахва криле и лети към сияйните върхове на българската свобода. Желая ви здраве и дълголетие, за да продължите великото дело на българското възраждане и изграждането на независима и социално справедлива България в рамките на Обединена Европа. България е била, има я сега и ще пребъде във вековете!

За България!

*Инж. Кирил Крумов –
почетен гражданин на Враца*

Уважаема редакция,

Получих 5-те броя от кн. 174 на сп. “Борба”. Благодаря ви от сърце!

Добре сте изнесли физиономии на тези комунистически чучела от псевдобългарското 40-о Народно събрание, които доразпродават родината ни – майка

България, на нашите врагове от Изток и Запад, от север и юг, и ни натикаха в смрадливото био-социално бласто, от което само чудо може да ни измъкне.

Техните олигархични интереси погубват българските етноисторически ценности и приоритети. Те трябва час по-скоро да бъдат изхвърлени от национални и обществено-политически живот, за да просъществува България.

Драга редакция, на 4 ноември 2007 г. по БНТ от пресконференцията в НДК Ахмед Доган (“лидер” на ДПС) публично се заклани на българщината, че “като показват секира, и други могат да си служат със секирата...” Къде го има такова нещо днес по света?!

Стига нихилизъм! Снеха ни знамето, омърсиха ни езика, изродиха ни физически и психо-емоционално. Извратиха ни светата Христова вяра. Докога?

Краино време е за единение на всичко българско и родно и за тотално настъпление срещу комунизма и вредите, опасни за просъществуването на българската нация.

Драги г-н Спасов, желая да получавам и през 2008 г. сп. “Борба”. Ако обичате, моля изпратете ми и за нашите приятели и съмишленици.

*Димитър Бутански,
Койнаре*

Здравейте, драги г-н Спасов,

Получих 3 броя списание “Борба”. Двамата изпратих за София на мои приятели и единият остана за мен.

Г-н Спасов, г-н Георги Дочев Антонов от гр. Пеория, САЩ, ме пита в своите писма дали получавам списанието. Когато ми се обаждат по телефона, първата му приказка е пак тази. Казвам му, че редовно го получавам и че кореспондирам с вас. Пиша тези неща за ваша информация и на редакцията. Тези бандити, наречени комунисти, потопиха в бедност всички през 63-годишното си управление в България и най-вече селячеството. Тяхното място е зад решетките не за това, че са комунисти, а за това, че разплакаха с убийствата си бащите, майките и децата ни.

Живея с моя стар баща (85-годишен), който освен напредналата възраст е и болен. Докторите, подчинени на комунистическото управление, за жив човек не го имат. Същото беше и с моята майка, която беше 6 години на легло преди смъртта си.

Пиша това не за да се оплаквам, а за да разберете какво представлява тук, на село, комунистическата имитация на демокрация. Защото при тази ситуация се прави реставрация, която, ако победи, така ще бъде за десетки години занаят. Нямам семейство. Не съм женен и мисля, че е по-добре в тази болшевишка губерния. На комунистите са нужни роби, каквито бяха бащите ни. Това е истината, колкото и печална да е тя!

За България!

Петко Петков

Всеки гражданин на Европейския съюз трябва да знае основните права, осигурени от Хартата на Европейския съюз

(Подборки)

I. Достойнство

Чл. 1. **Човешко достойнство:** Човешкото достойнство е ненакърнимо. То трябва да бъде зачитано и защитавано.

Чл. 2. Право на живот

1. Всеки има право на живот.

2. Никой не може да бъде осъден на смърт, нито екзекутиран.

Чл. 3. **Право на неприкосновеност на личността:** Всеки има право на физическа и духовна неприкосновеност.

Чл. 4. **Забрана на изтезанията и нечовешкото или унизителното отношение или наказание:** Никой не може да бъде подлаган на изтезание, на нечовешко или унизително отношение или наказание.

II. Свободи

Чл. 6. **Право на свобода и сигурност:** Всеки има право на свобода и сигурност.

Чл. 7. **Зачитане на личния и семейния живот:** Всеки има право на зачитане на личния и семейния живот, на неговото жилище и комуникации.

Чл. 8. **Защита на личните данни:** Всеки има право на защита на личните му данни.

Чл. 10. Свободата на мисълта, съвестта и религията

1. Всеки има право на свобода на мисълта, съвестта и религията.

2. Правото на възражение по съвест е признато според националните закони, които регулират упражняването на това право.

Чл. 12. **Свобода на събранията и на сдруженията:** Всеки има право на свобода на мирни събрания и свобода на сдружаване на всякакво равнище, по-специално в областта на политическото, профсъюзното или гражданското сдружаване.

Чл. 14. **Всеки има право на образование, както и на достъп до професионално обучение и продължаващо обучение.**

Чл. 17. **Право на собственост:** Всеки има право да притежава, да ползва, да се разполага и да завещава имуществото, което е придобил законно.

Чл. 18. **Право на убежище:** Правото на убежище се гарантира при зачитане на правилата на Женевската конференция от 28 юли 1951 г. и Протокола от 31 януари 1967 г., свързани със статута на бежанците, и съгласно Договора за създаване на Европейската общност.

III. Равенство

Чл. 20. **Равенство пред закона:** Всички хора са равни пред законите.

IV. Солидарност

Чл. 27. **Право на информиране и консултиране на работниците в предприятията:** На работниците или на техните представители трябва да се гарантира на подходящите равнища своевременно информиране и консултиране в случаите и при условията, предвидени от общностното право и от националните законодателства и практики.

(Следва в бр. 2/2008 г. – глава V. Права на гражданите, глава VI. Правосъдие, глава VII. Общи разпоредби)

БЪРБА®

ЗА НОВА БЪЛГАРИЯ

Честита 2008 година!

**Въра
Сила
Суверенитетъ**

Печатъ: Отечество ООД